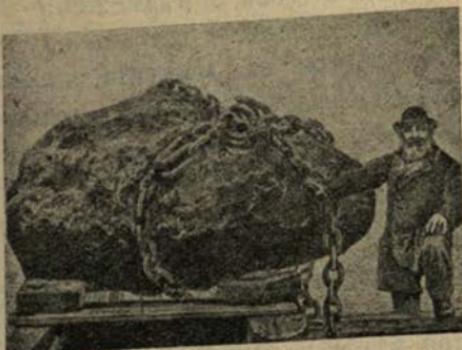

планетитъ по кръгли пътища въ една и съща посока, а минаватъ близу до Слънцето, следъ това се лутатъ въ пространството по разни посоки въ много удължени елиптични пътища, за да се завърнатъ отново следъ нѣколко години, или да изчезнатъ, поне докато сме живи, безъ да узнаемъ, какво е станало съ тѣхъ. Тѣжкъ нѣщо като блуднитъ синове на слънчевото семейство, за които ни разказва библейската притча.

Когато една комета наближи къмъ Слънцето, задъ нея обикновено се развива нейната опашка. Последната е съставена отъ много разрѣдени газове и най- ситни прашишки. Гжстотата на опашката е 9000 пъти по- малка отъ тая на земния въздухъ! Опашкитъ достигатъ огромни дължини: кометата отъ 1843 год. е имала опашка дълга 320 милиони километра, или два пъти повече отколкото разстоянието отъ Земята до Слънцето. Нѣкои учени сѫ сѣтили да нагрѣватъ метеоръ, падналъ отъ небето, въ разрѣдения въздухъ на тъй нареченитъ Круксови тръби: отъ нагрѣването метеоритъ изпустили сѫщите газове, които съставятъ газовата част на кометата. Отъ това извадили заключение, че главата на кометата е отъ метеорни частици, които скитатъ на групи изъ пространството; когато наближатъ къмъ Слънцето, отъ топлината около тѣхъ се развиватъ разрѣдени газове, които налѣгането на слънчевите лжчи избутватъ въ обратна посока и се образува дългата опашка на кометата; тя стои винаги срещу Слънцето, като че ли последното

Метеоръ, падналъ отъ небето, който тежи 5360 кгр.